



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Natales Sanctorvm Candidissimi Ordinis Præmonstratensis

Sterre, Jean Chrysostome van der

Antverpiæ, Anno M.DC.XXV.

Lavdatio Fvnebris In Anniuersario Ill[ustrissimi] & Reu[erendissimi]
Principis ac Domini, D. Ioannis Lohelii, Sanctae memoriae Pragensis
Archiepiscopi, ex Ordine Praemonstratensi, habita Pragae die ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37161

LAVDATIO FVNEBRIS,

In Anniuersario Ill.^{mi} & Reu.^{mi}
Principis ac Domini,

D. IOANNIS LOHELII,
*Sanctæ memoriæ Pragensis Archiepiscopi,
ex Ordine Præmonstratensi, habita Praga
die 2. Nouembris, Anno 1623.*



OLEMNEM ANNIVERSARIUM
agimus quo Ill.^{mus} & Re-
uer.^{mus} Princeps ac Domi-
nus D. IOANNES LOHELIVS,
Pragensis Episcopus, deside-
ratissimus Pater noster, po-
sitâ huius mortalitatis mo-

le, ad æui melioris dies translatus. Solatio fuerat
hactenus, quòd, quem viuum vltra non posse-
mus, eius vel mortui tumbam non impedito lu-
mine intueri liceret. Sed heu vanitas & afflictio
spiritus magna! Absconditur hodie signatus la-
pis, sepulchro obuoluitur, & nos mœstissimos
filios suos desiderij sui iaculo vulneratos relin-
quit.

V&J

quit. Acerbum erat valdè, cùm ille Reuerendissimo Abbate nostro absente, rebus omnibus ad pietatem ritè sapienterque dispositis, diem mortis præsentiscens quibusdam nostrorum accersitis, omnimodis fore, vt breui LOHELIVS ex hac vita egrederetur assereret; cùm & nos è contra nequicquam, diu noctuque & deuotis precibus, & quibuscumque oportunum videbatur modis laborantes, illius merita præualere aduerteremus. At omnia viscera nostra commota sunt, cùm fatalis illa dies, Virum incomparabilem, Sacerdotem CHRISTI magnum nobis eripuit: etsi solatium interpretari potuimus, quod tam pronum in omnia illius vota DEVM miraremur: vt nimirum & illam obitus sui haberet horam, quâ fidelibus cunctis Requiem vniuersa precatur Ecclesia: & eidem tam lætum nuntium, ipsemet Sedis Apostolicæ Legatus natus deferret; & hunc maximè, quem viuis elegerat, Sepulturæ suæ locum contingeretur. Cæterùm hodierna dies acerbissima, hora hæc amarissima, quæ B. Patris exuias ab orphanis & desolatis filijs inuidiosa secludit, & exulcerat nondum curata vulnora.

R Plaga

Plaga ista infanabilis est AA. & ingens *Montis Sionis* iactura. Ah, quis medebitur doloribus nostris? Plangite, Deuotissimi Confratres, plangite, quia cecidit Corona capitis vestri, defecit lumen oculorum vestrorum, & residuum gaudium vestrum abiuit in luctum. Plangat vniuersus *Ordo Premonstratensis*, & quotquot candidissimæ professionis eius communionem lætantur, quia ecce lucidissimum iubar eius obscuratum est, contrita est eius gloria, & corruit fortissima illa columna cui innitebatur, de cuius zelo, consilio & exemplo robur non mediocre capiebat. Plangant Principes & Proceres, quia consortem, plangant nobiles & diuites, quia Patronum, plangant pauperes, viduæ, pupilli, quia Patrem perdidit. Nemo omnium sit, qui non illum, quamuis tardissimam senectute consumptum, ut primis tum annis acerbissimè ereptum conqueratur. Nemo fuit expertus bonitatis eius, nemo sit expertus doloris. O dira mors & inexorabilis quæ dum Illustrissimum Principem, Reuerendissimum Patrem nostrum LOHELIVM percutis & occidis, simul & in vno illo collectam excellentissimorum Procerum,

cerum, Nobilium & vulgi multitudinem vulneras! Fecisti hoc ô inuisa Mors, bestia crudelis, veruntamen quod in Ieremia scriptum est, in nouissimo dierum stulta remanebis, & LOHELIO in æternum regnante, tu in æternum morieris. Humana supergressus, quo dignus non erat mundus, triumphat, & nunc procedit Unigenitus Patris cum potestate magna & maiestate LOHELIVM quærere, & idem illud cadauerosum corpus configurare corpori claritatis suæ, tu autem quid? Verum enimvero in diuersa prospicio.

In posterorum memoriam, & in sæculorum tempora Reuerendissimi & Illustrissimi Principis ac D. D. IOANNIS LOHELII *Archiepiscopi Pragensis Patris nostri*, Vita, in qua omnia fuere magna, excelsa omnia, omnia imitatione digna proferenda est. Consolandi estis vos Ornatissimi Viri, & Epitaphij flores in eiusdem Patris tumulum sunt spargendi. Etsi verò neq; grandes materias ingenia parua sustineât, & in ipso conatu ultra vires ausa succumbant: neque quem proprii vincunt gemitus, cuius visceribus emollitis, fracta in lacrymis verba defudant, optimi consola-

toris officium exequatur. In tumulum quidem & flores si me reflectam, lachrymis implentur oculi, & renouato dolore totus in funere sum.

Tanti tamē Patris Reuerentia & memoriæ desiderio, per prærupta licet, in ardua procedo ab effectu mutuaturus, quòd vires & ingeniū non indulgent. Vos oro Illustrissimi & Reuerendissimi Principes, Proceres, cæteri que AA. Ornatissimi, vt obligato mecum parumper vulnere, attentè audiatis laudes eius, cuius estis semper virtute lætati.

Rhetorum more, carnis bona, quæ semper Illustrissimus Princeps & Pater noster fastiduit, in animæ laudibus non requiram. Ab Auis, Proavis, Abavis, Atavis, etiamsi superesset, inane ducerem argumentum. Patria illi Egra nobilissimū olim Germaniæ Oppidum, nunc Regem Bohemiæ Dominum suum veneratur. Parentibus eius virtus erat in pretio, è qua vera laus. A se ipso Saul, non ab alio superiore sidere splendescit. Limpidissimi fontis copiam laudamus, si non aliunde scaturiat. Vt omne principium suo effectu nobilius, & omnis causa suo causato præstantior,

TIOR,

tior, sic magnæ nobilitatis initia dignissimi *Pragensium Archipræsulis LOHELII* ab eodem met-
ipso fluxisse gloriosius: & in speciem spargere po-
tuisse lumen in alios, non aliunde mendicare
opus habuisse, magnificentissimum duco. Ille
fons erat, non riuus. Illustrissimus Princeps LO-
HELIVS, ipse sibi suâ virtute, suis laboribus, ad id
fastigium quo fuit euectus, viam strauit. Testan-
tur coætanei eius grauissimi modo Religiosissi-
miq̃ue Præsules, illum primis statim Adolescen-
tiæ initijs, talem de se dedisse spem, vt in eo, tan-
quam in herbis non fallacibus, quæ probitatis
maturitas, & quantæ sapientiæ fruges essent fu-
turæ, facile appareret. Rem prosequor.

Cum rudibus illis annis nunquam ante à vir-
tutis aut vitij manu subactus, ab armentorum
pascuis, ad rustica magis transire cogitaret serui-
tia, & in vicinam ciuitatem ocreas empturus
properaret; ecce, descendit Altissimus in confi-
lia, & non pecoribus aut stabulis, sed Prouincijs,
Regnis, hominum animabus natum ostendere
maturans, per subitum alterius pedis dolorem,
in via constituto quietem indicit, & Angelicum

dat super caput eius tripudium. Hæret solus in agro Adolecens. erat vacua terra, serenum cælum, neminem videt, & Organis aures vndique circumsonantibus, audens discendæ mox Musices desiderium, ocrearum simul & stabuli oblivionem inducit. Cessat cum Cymbalis dolor, surgit, & optimo tunc Teplensium Præsuli (cuius memoria nunc in benedictione) se subdit.

Is in paupere superabundantem aduertens indolem, & desiderijs quidem annuit, sed & litteris simul imbuendum tradit. Exurgunt in illum diem inlatentia, & quasi emortua virtutum semina, atque alienâ manu in talem herbam & florem se induit, vt instructoribus charus, familiæ gratus, ipsi Domino Abbati esset in oculis.

Vt verò iudicium plenum accreuit ætati, Religiosæ vitæ desiderio, Candidissimo Ordini Præmonstratenfi, in Monasterio Teplensi se mancipem resignat. Incredibile est, quantum ad animam eius mentemque iuuenilem, senili quasi prudentia confirmandam Candidissimus Habitus attulerit: quam ille prudentiam vitæ integritate & morum bonitate ad eò condiebat, vt

vtrum

utrum melior esset an prudentior, dijudicari
haud facillè posset.

Corrupti quidem sunt sæculi mores, & non
raro contingit, ut in Monasterijs quærantur, quæ
foris haberi non poterant, & quæ humilitatis de-
bebant esse initia, in superbix vertantur fo-
menta. At *Illustrissimus Princeps LOHELIVS*,
Pater, (cheu!) quondam noster, longè alio spiri-
tu raptus disciplinæ CHRISTI se substrauit: & quod
opulentas non spectaret commoditates, non in-
quireret magna, nec superuacua venaretur, sed
purgatissimâ mente, in vnum & solum DEVM
omnia sua referret, satis superq; summâ illa mo-
destiâ, pietate, patientiâ, quâ biennalem fermè
supra modum Ordinis sustinuit Nouitium, do-
cebat, non inanibus iam tunc sanctitatis signis
coruscans.

Narrat Magnus ille Gregorius B. Honora-
tum, adolescentem adhuc, dum Religiosâ obser-
uantiam carniû esum detrectaret, parentum ex-
probatione castigatum, fore asserentium, ut è
coelo illi DEVS pisces in montibus subministra-
ret. At dum famulus haustam è fonte aquam
adfer-

adferret, piscem in conspectu omnium qui congregatis in escam diei sufficeret, effudisse. Idem nec syllabâ demptâ de *Reuerendissimo Patre & Prasule nostro LOHELIO* referre possumus. Viuunt oculati testes, viri omni exceptione maiores, qui repetent & enarrabunt. Vt rei actæ cui sermonem intendo, seriem D. Abbas Teplensis cognouit, obstupefactus, & plura secum tacitus ponderans, Religiosum iuuenem magis æstimare cæpit, inde accersit, ad Almam Pragensem Academiam, Patrum Societatis IESV, vltiorû studiorum gratia dirigit. Ô magna Magne DEVS paternæ prouidentia tuæ dignatio! Religioso adolescenti talem ac tantum Magistrum selegit, qui reuera non tam fortia loqui, quâ facere nouerat; qui inconcussâ mente, CHRISTVM suum, & in eo auitam Religionem professus, sanguinem, vitam dedit. *Sanctum Anglia Martyrem Edmundum Campianum.* Is optimum nostrum & Religiosissimum LOHELIVM, iam tum futura præuidens, & innocentiam æstimans, præcipuâ charitate complectebatur, mirabili dulcedine fouebat, & eodem secum cubiculo (rarum
Socie-

Societatis Patribus) dormire iussit. Puerorum opprobrijs, quos inter ætate & staturâ procerior erat fatigatum, discessumque parantem hortatur, erigit, confirmat, nec vnâ vice. Demum pertinaciter succumbenti, abitum quidem indulget, sed ad Collegij ostium profecutus, *Fili*, inquit, *nec octiduum absens, errorem pœnitudine corriges*. Pergit subridens innocens Iuuenis, nunquam vt concluderat reuersurus. Aduentat iam septima nox, quam cum temporis dispendij amarior recordatio, totam faceret infomnem, animo æger, primo mane Collegium repetit, ostium pulsat, & (magnum est quod recenseo) *Martyrille CHRISTI Campianus* aperit, amplectitur, & salutationi festinus adiungit, *Nunquid non iusseram fili, ne octidui absentiam dissimulares?* Vellem hic digredi AA. in laudem Præclarissimi illius *Campiani*, sed præterlabor alligatus malo nauis, quæ LOHELIVM nostrum, per iustitiæ semitas, in altissimæ Aternitatis domum transuehit.

Sanctus Pater in spiritu viderat, qualesnam arbutcula hæc ramos, frondes, & in ætatem progressa

S gressa

gressa fructus esset datura. Narrationē restringo.

Auditis conscientiae casibus, superatisque Logices difficultatibus, domum reuocatus, auctus continuo Presbyteratu, ætatem honoribus vicit, honores virtute superauit.

Ad Prioratus prærogatiuam à Teplensibus Patribus maturè postulatus, Erudito & fortissimo Patre *Campiano* dignus discipulus, Teplensis oppidi animas, Lutheranae nouitatis gratiositate faucias, in Matris Ecclesiae gremium non suauiter minus quàm fortiter reduxit, & vnâ dierum gratum coelestibus spectaculum præbuit, in qua Senatorij Ordinis viros omnes, viti veræ, vnde exciderant reinsertit.

Transeo ad maiora, etsi nemo hæc humilia dicet. Ad te ô nobilissima palæstra *Strabouiese Monasterium*, laborum, sollicitudinum, & sanctissimorum exercitiorum, desideratissimi LOHELII nostri, locupletissimam testem propero.

Iacebat, proh dolor! hoc olim ipsorum Bohemiae Ducum religiosâ professione gloriosum Cœnobium. Magnificum hoc Olomucensium

Episco-

Episcoporum (quos continuâ successione Decem produxit) Seminarium, quasi perierat: & hæc laudatissimorum semper Virorum colonia lugebat. Plorabat Mater, orbata filijs, exuta redditibus, decolorata ruinis. Vidit Deus eiusdem lachrymas, & cui gemitus non est absconditus, in magna tribulatione, magnum prouentum, magnum Virum LOHELIVM dedit, qui vnus post multa tempora manus in auxilium protenderet. Nec fefellit. Quin iudices vos admodum Reuerendos Prælatos appello.

Dum in rectam Candidissimi Ordinis viam, plures reuocat, nullis pepercit laboribus, magna subiit pericula, dura & indigna perpeffus est. Opprobria, vincula, carceres expertus. Propè abest, quin è Monasterio eiectus sit.

Reluctanti in scriptis licentia est oblata, vt in quemcumque vellet alium se locum siue ordinem transferret: & his quidē agentibus, in quorum postea locum gloriosus postulatus est. At fuit hoc eorum non persecutio, non malitia, sed diuini Numinis id agentis, vt per aduersa clarior fieret LOHELIVS, atque celebrior. Neque enim

plus eos, quos indulgenter habet, & quibus par-
 cit amat DEVS, sed quos iactat, quos exercet.
 Vt secundæ res foelicem, magnum certè faciunt
 aduersæ. Dominus & Saluator noster non nisi à
 Cruce triumphat. Nec miremur, si quibusdam
 agentibus, seruo, amico, imitatori eiusdem, *Pa-
 tri nostro LOHELIO* (quem certa Omnipotentis
 decreta Pontificali folio destinauerant) tristiora
 euenerint, ne aut virtus quiete languesceret, aut
 parum dignus Pallio fuisse videretur, qui omni-
 no successurus esset Archiepiscopus. Examinauit
 igitur, non exinaniuit DEI hominem tribulatio-
 nis incendium. Stabat altior humano molimi-
 ne generosa mens, atque cum Regio Propheta
 constanter psallebat: *Quoniam elegit Domi-
 nus Sion, elegit eam in habitationem sibi. Hac
 requies mea, hic habitabo, quoniam elegi eam.*
 Nec poterant labefactari tanta virtutum muni-
 menta, nec Anchora sanctæ spei, veræ petreæ
 CHRISTO IESV firmissimè infixæ vlllo modo di-
 uelli vel confundi.

Augustissimus porrò *Imperator Rudolphus*,
 qui Cæsar tantus erat, quantus & orbis, dolores
 tunc

tunc Prioris loci huius *Reuerendi* IOANNIS LOHELII miserans, cum prius augusti oris clementissimo solatus esset alloquio, desperatis ferme rebus remedium admouit, eiecto qui non per ostium intrarat, & *Patre nostro* LOHELIO in locum restituto, quem deinde Professorum vnanimi consensu legitimè electum *Strahouiensem* *Abbatem confirmauit*. Quo fructu? dies me deficiet, si per ordinem & pro decoro recensere vel enumerare velim.

Millibus multis collatis, Ecclesiam hanc, *Gloriosissimi Caesaris Rudolphi* (ò verè Magni, si non vltima paululum dissiderent) & *Illustrissimorum Regni huius Procerum*, quorum nunc etiam præsentis vultus intueor, adiutus liberalitate ædificauit, suismet manibus consecrauit, sacris Altaribus adornauit, collapsumque in omnibus locis Monasterium restituit. In Choro & foro peruigil. Nec cœlestia cogitans publica neglexit, nec publica curans spiritualia proiecit: Magnus in vtroque. Idem semper in verbis & actionibus, Deo intentus, Angelicæ innocentiae æmulator,

nunquam sibi dispar. Quam doleo, præclare ab illo sapè dicta, nec fortiter minus quam piè, non in Annales relata. Quanta verò in sensu modestia! DEVM immortalem, et si subtilissimè non raro incidentia diuideret, tamen opinionis suæ minimè tenax, omnibus facilis concedebat, nec id rusticâ simplicitate, sed supereffluenti bonitate, quæ cunctis indulgeret, solo DEO contenta.

Pater mi, Pater mi, fac vt fiat duplex in me spiritus tuus. Nouimus te corde humilem, sermone dulcem, opere strenuum, iudicio acrem, charitate feruentem.

Sed progredior, atque vtinam tempus abundet, quo visitationum eiusdem, in Candidissima Religione nostra fructus enarrem.

Perierat religiosa disciplina, & Monasticen palam professi, tractabant indigna, degenerarant. Ille quotidie vitæ pericula dissimulans, per medias acerrimæ hyemis niues, nullis fatigatus incommodis, in opem & necessitatis remedium alacriter cueurrit, institit, blanda vi reluctantes in aliud protraxit, constanti bonitate multorum
mali-

malitiam euicit. Quid moror? Etsi sapientissimus Salomon protestetur, Adolefcens iuxta viam suam, etiam cum senuerit, non recedet ab ea; In fordibus tamen innutritos, ad veræ pietatis semitas reuocauit, vt vbi abundauit delictum, superabundaret & gratia.

Religionum sanctissimarum primi Fundatores, præclari operis laudem apud posteros meruerunt & habent; sed vt tabula rasa, quosuis facile colores recipit, vitata non item: sic mollia adolescentum ingenia, dum Religionis desiderio properant, facile monenti obsecundant. At qui in profunda malorum prolapsi sunt, quorum ceruix induruit, quos malitia possedit, qui emendari renuunt quis euincat? Tua hæc *Reuerendissime Præsul* LOHELLI laus est. Tu quæ hominibus impossibilia videntur, Numinis adiutorio peregisti. Te Præmonstratensem alterum Fundatorem, Inclytum hoc Bohemiæ Regnum & incorporatæ Prouinciæ iure salutant & venerantur.

Quod si ego hinc Oratorum more dictionis elegantiam sectari, aut verborum flosculis operi
tanto

tanto lucem addere velim; campos intueor, qui exercitatissimum fatigent. Et quid interest? *Reuerendissimus Pater noster LOHELIVS*, opere quàm sermone potentior erat, licet & in hoc totus mellifluus: sic & rem ipsam quam dictiones compositas, aut ex commentanolo collectas sententias mirari vos condecet. Præclaris itaque visitationum successibus enarrandis non immoror.

Ad angustias huius desolati olim Monasterij *Strahouiensis* redeo, inter quas ille positus, etsi vix superestet, quod corporis sui necessitatibus impenderet, adeò tamen affluenter egentibus diuidebat, vt audacter affirmem, *Reuerendissimum Patrem IOANNEM LOHELIVM Abbatem Strahouiensem* plura cõtulisse in pauperes, quàm in Monasterij redditibus computãrit. Non confundor AA. Plura cœlo dignissimum Prælatum in egenorum solatia distribuisse, quam in Monasterij redditibus computãrit, repeto, rebus occulto semper fœnore in maius se diffundentibus. Id quod Salomon ait, qui dat pauperi, non indigebit, implebuntur horrea eius saturitate, & vino
torcu-

torcularia redundabunt. Mira dicturus sum. Testem DEVM appellat Reuerendissimus Prælatuſ noster, quod non mentiar, nec quicquam effingam. Indulgete sodes vt ex ordine enarrem. Raro quadraginta vel quinquaginta daleri Magno Abbati nostro supererant, quos (nisi in vrgentiſſimas neceſſitates ſepoſitos) per manus pauperum in cœleſtes theſauros deferri non ſollicituſ ſtatim curaret.

Contingit vt die quâdam domum è prædijs redux, occurrenti ſatiſfacturuſ neceſſitati arculam referaret. Et ecce, ſaccuſ, capax ſatis, daleris plenuſ in obuias manuſ incidit. Miſericordiſſimuſ Pater, obſtupefactuſ ſubſtitit, mox recollectior miratur. Hunc Reuerendiſſimuſ Abbatem noſtrum è Conuentu accerſit, & ingrediendi cubiculuſ, benè precatuſ, ſubridens & arculae digito intendens; Quid, inquit, in armariolo meo tibi negotij fuit? Cumquæ oculis in bonum Patrem ſublatis, planè reſponderet, ſe nunquam locû introſpexiſſe, tantû abeſſe, vt quicquam diſponere præſumpſerit. Is, in ſtare & ſerio vrgere vt diceret: proteſtabatur è Conuentu accerſituſ

T & igna-

& ignarus quid ageretur, innocentem se postulari. Vt Reuerendissimus noster LOHELIVS candorem aduertit, Monasterij Prouisorem intrare iubet, & interrogationem repetit. Qui cum lingua, oculis, corporis compositione, peregrinum se in omnibus testaretur, & in eodem iterum atque iterum commonitus perstaret: Vt libet, inquit, certus sum me saccum hunc daleris solidis onustum non deposuisse. Itaque quod sic è facili datur accepto, & in necessarios vsus diuido. Exin in pauperum necessitates subleuandas partitus est, neque vnâ id vice tantum euenisse crediderim. Alio tempore, dum sollicitus necessaria cogitaret, bos Hungaricus è vinea Monasterio contigua descendit: asseruari hunc iussit in multos dies, quin & proclamari & percontari diligenter, si quis errantem fortè requireret. Vt cælitus sibi datum aduertit, gratias agens in vsus distribuit.

Plura sunt eiusdem argumenti diuinæ prouidentia opera, quibus bonitati *Reuerendissimi P. LOHELII* præpotens DEVS attestatus est. Quæ igitur hic largâ manu dedit è cœlo, liberalissimè
semper

femper in pauperes, Abbas Strahouienſis digniſſimus refudit.

Vidimus certè nos eundem ante pedes pauperum proſtratum, eoſdem lauare, crinibus, linteo, ore tergere & oſculari, non vni, non ſemel in anno, ſed quinque in honorem quinque ſanctiſſimorum CHRISTI V ulnerum, ſeptimanis ſingulis, quos prandio dein reſectos, & eleëmofynâ recreatos dimittebat.

Quãdam vice dum curru vnâ, cum B. Patre Religioſus loci huius Profeſſus pergeret, pauperibus eleëmofynâ petentibus diſtribuit, quę ſuperabãt. Incurrit alius & importunus ſtipem orat, excuſat blande nihil ad manus eſſe, alio ſe tẽpore libenter daturum. Hoc digreſſo Religioſus quem dixi, verbum aliquod ſciſcitabatur, cui reſponſum non dedit, ſed ſilentio aliquo interpoſito: Quid eſt, inquit, quod loquebaris, occupatior reſpondere non poteram, pauperi enim prius tribuendum erat.

Frater qui etiamnum ſupereſt, oculis illum ſublatis intueatur: & aureo verbo miſericors Pater ſubiungit, *Conſuetudo hæc mihi inuariabilis, ut*

T 2 *omni*

omni petenti, si facultas adsit, tribuam: aut si egestas prohibet, in cuiuslibet auxilium ad Patrem misericordiarum, suspirans, Pater & Ave. recitem. Itanè? Consuetudo hæc tibi inuariabilis Sancte Pater? ô consuetudinem supremis laudibus, albo calculo, æternâ memoriâ dignam, dignam quam omnis ætas, omnis sexus, omnis omnium sæculorum status imitetur. Gloria itaque Sancti Patris nostri LOHELII hæc est: *Eleëmofynas illius, enarrabit omnis Ecclesia Sanctorum.* Non erat ei verbum acceptius, quàm quod eleëmofynæ & misericordiæ retributionem testabatur: non erat ei exercitium iucundiùs nec familiariùs eo, quod in solatium pauperum agebatur. Quin & tanto huius desiderio æstuabat, vt noctibus & diebus idem cogitaret & ageret.

Mediâ nocte intensissimo sæuiente frigore, commotis misericordiæ visceribus, clam lignorum fascis contulit, onera quibus vix ferendo esset, in senile dorsum imposuit, & extra Monasterium progressus, ante fores pauperum locauit, vt surgentes quod necessitati mederetur colligerent.

Supra

Supra fidem hæc esse dicitis AA. Hem omnes vos cælestium spirituum Ordines in testimonium voco. Vidistis properantem, estis iocundati spectaculo, redeuntem comitati. Quod olim Raphaël Angelus, obtulistis orationes, quas cum lachrymis fundebat sanctus Senex, eadem ieiunij & eleëmofynæ contextu preciosissimo digniores. Vt lætæ segetes & vberes agri culmis & aristis subinde luxuriant, sic mens Patris nostri LOHELII plena virtutibus sanctarum adinventionum redundat abundantia. Omnem aëris inclementiam, corporis incommoda, temporarium dispendium, in lucro reputat, etiam plus ultra quàm Apostolus velit transgressus, vt alij sit remissio, sibi tribulatio.

Quid censetis AA? quam dulci amoris amplexu, nunc dignatur Beatissimum hunc & admirabilem *P. nostrum Principem & Archiepiscopum Bohemiae*, magnus ille Cœli Imperator? Olim vestem in ostentationem quàm pauperi Beatus Turonensium Antistes diuiserat, inter Angelorum miriades proferebat. Maiora sunt quæ refero.

Reuerendissimus Præsul Monasterij Strahouienfis submissâ ceruice, vacillantibus membris, fâce lignorum, quæ robustiorem fatigaret sublato, in filiorum suorum solatiū progreditur. ô spectaculum iucundum admirandum! Rediuius noster Iob inclamat: Si oculos viduæ expectare feci, si negavi quod volebāt pauperibus, si comedi buccellam meâ solus, & non comedit pupillus ex illa, humerus meus à iunctura sua cadat.

Mensæ domi suæ nunquam assedit, quin selectissima per manus adstantium famulorum, deferenda egentibus & infirmis partiretur.

Dico numquam assedit nisi hoc opere iocundatus, neque mentior, plurimi super sunt qui testimonium dicent. Vestiuit nudos, redemit captiuos, visitauit infirmos, mortuos sepeliuit.

Non laboro verborum ambitu Auditores, nihil amplifico, nihil alleuo, sed decurro per capita, & nudas rerum ab ipso gestarum summas attingo. Mirantur tamen hæc omnes, mirantur dico etiam, negligenter effusa; plus mirarentur si qui eum propius introspicerent, & eas virtutes intuerentur, quarum præsidijs munitus, tot in-

signes

fignes Laureas, tam multa decora consecutus est. Viderent os illud tam probum, tam facundum, tam modestum. occurreret illa tracta de cælo species, verecundia frontis, totiusque corporis vigor: demulceret summa festiuitas animi & alacritas: deuotissimus oculorum ardor inflammaret, raperet columbina simplicitas: prudentia serpentina doceret. Non potuit diutius hæc ardens candela sub modio abscondi, sed DEVS illam candelabro imponi iussit, vt omnibus non tantum qui propè, sed & qui longè erant, luceret, & iret vt de virtute in virtutem, sic de dignitate in dignitatem.

Quamobrem postquam viginti sex annis Abbatis & Visitatoris partes, admirabili industriâ, & magno cum fructu executus esset, simul etiam Suffraganeatus dignitatem & curas, annis decem sustinuisset, Archiepiscopatus Pragensis Adiutor, & mox Archiepiscopus ipse designatur. An ambijt? An cuiusquam fauorem sollicitauit? An suffragium alicuius mercatus est? ô Pastor bone, Vidit DEVS lachrymas tuas, quæ nostrorum oculatis testibus, ex Aula reducis, vt Augustissimi

Mat-

Matthiæ decreto Archiepiscopus audiebas, per ora voluebantur nec gemitus tui, nec suspiria illum fefellerunt, iuxta quem omne desiderium nostrum. Querebatur se indignum, ætate iam prouectiorem, nec tantæ dignitati ingenio vel eruditione parem. Sed merebatur esse negando, quòd esse nolebat, eòque dignior erat, quò se clamabat indignum.

Cæterum quantus ille & quàm magnus Archiepiscopus fedit? Omnes in illo virtutes confederatæ lucebant, vt Angelus Domini exercituum, in verbis & actionibus dulcore plenus procedebat. Effusus vt in omni vita sua in CHRISTI pauperes, vt lutum pecunias habuit, & mirari se vehementer subinde repetebat, à qua causa aurum & argentum homines æstimarent. Quàm benignus ille! Dignitate prætergressus omnes, omnibus deferebat. Quàm lenis & dulcis! In nullius vnquam vindictam exarsit, in nullum contumelias & opprobria iecit. Si poenas quandoq; in transgressores decernere interesset, timidè pronuntiauit, sibi acerbiores quàm ipsis deprehensis castigationem existimans: præclaris-

clarissima hæc Iustitiæ pars in illo eluxit, quæ
 odisse vitia, hominem dilexisse comprobat.
 Quanta DEO benedicente potuit! An commem-
 morare iuuat, quòd Capitulo Pragenfi liberam
 Præpositi electionem (quem alias Rex nomina-
 bat) restituerit, eidemque primus præfederit?
 quòd Augustam Imperatricem *Annam* in Bo-
 hemiæ Reginam suâ manu consecrarit? Quod
 eiusdem inclyti Regni Diadema *Ferdinando* no-
 stro Victori & Triumphatori fœlicissimo impo-
 fuerit? Votum infero. Vt crescat Victoriosissi-
 mus Imperator & Rex noster *Ferdinandus*, in
 mille millia, & possideat porrò semen eius portas
 inimicorum suorum.

Quod si nunc fœlicitati *Illustrissimi Princi-
 pis nostri LOHELII*, pietatem in DEVM, & man-
 fuetudinem adnectam, alterum Moysen produ-
 xero, quem vt diuini honoris flagrantem noui-
 mus, sic mitissimum inter omnes homines Scri-
 pturæ testimonio veneramur.

Certè *Illustrissimus Pater noster*, in trienna-
 lis exilij deserto circumiens, nil aliud, quàm pes-
 sumdari diuinum honorem, & iugiter totâ die
 V nomen

nomen Domini blasphemari lamentabatur.

Ad diuinam opem vnicum sibi & singulare semper præsidium confugit: vt se rediuuio Moyse manus ad omnipotentem leuante; integer item *Iosue Cesar Ferdinandus Secundus* instaret vinceret, hæreticæ belluæ Christiani nominis hosti fœderatam potentiam dissiparet, pedibus suis scabellum substerneret, protereret. In noctibus idem semper egit, & diebus.

Meministis credo, quòd vnâ vice corpore Viennæ manens, spiritu Pragam translatus sit: & post nefandam Cathedralis Ecclesiæ violationem, Missarum solemnia, concinentibus organis & Choro, quem *Sancti Bohemia Patroni* occupabant, peregerit. Nonne vna noctium earum, quas ille Domino in precibus & lachrymis sacrificabat, hæc quæ dico reuelauit? In signum penetrâsse iam nubes, & appropinquâsse conspectui Altissimi iusti supplicationem assiduam. Iuramento adstricti testes veritatem edicere iussi sunt, ab ipso Friderico Palatino. Quin & nobis sollicitè interrogantibus enarrârunt. Ab illa eadem hora, ad hodiernam vsque melioribus
semper

semper successibus recreati sumus. Processit Serenissimus Dux Bauariæ *Maximilianus*. Triumphauit *Augustissimus Imperator Ferdinandus*, & (ne per partes transeam) dissipata est malignantium & perfidorum omnium rebellio. Benedictus DEVS, & Pater Domini nostri IESU CHRISTI, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, neque despexit humilitatem deprecantis *Illustrissimi Principis Reuerendissimi Patris IOANNIS LOHELII nostri*.

O metamorphosin singularem! (si digredi paululum indulgetis) Pertinet enim ad securitatem omnium seculorum, vt ea in Annales relata, memoriae posterorum inhærescant. Vt si quis vquam desiderio in nefaria vota properant, monumentis nostrorum temporum recensitis se corrigat. Si quis Regali quandoque purpurâ ornari gestiet, *Fridericus Palatinus*, vt Horatiana quondam Cornicula furtiuis nudata coloribus ei occurrat. Si quis aurum gemma que alieni Regni pedibus suis substerni volet, *Fridericus* ei pauper & fugiens obuersetur. Si quis non vocatus imponere capiti Diadema deliberabit, *Fride-*

ricum Electoratu priuatum, & è ditione hæreditaria vagum cogitet. Iustus es Domine, & rectum iudicium tuum.

Ereptum alienas pecunias venerat; perdidit quas habuit, Sanctorum Reliquias Sepulchris eiicere non erubuit & conculcare; Dignitate simul & hæreditate paternâ spoliatus est.

Expellere Penatibus pijsimum Imperatorem *Ferdinandum*, totumque terris Catholicum agmen statuit; Suis exturbatus, spectet nunc paria præmio damna, nec maiores spes quam metus habeat, timeatque quantum timebatur.

Exultabat interim *Reuerendissimi Archiepiscopi Principis & Patris nostri* Spiritus in Deo Salutari suo, & nihil cunctatus reditum disponebat in Sedem suam, currebatque in amplexus ouium suarum. Quis bonorum non properauit, vt benedictam illius faciem primus intueretur? Ibant per ora boni Senis & gregis in occursum festinantis lachrymæ his salutare, illi gloriosæ: Lachrymæ, inquam, non doloris sed pietatis & gaudij.

Ex ordine quæ redux in gloriam præpotentis

DEI

DEI egerit, quantâ sedulitate porrò vniuerso gregi attenderit, quantâ cum dignitate in ista luce, in oculis vestris, in vestro conspectu versatus sit, non enarro. Maximis saltem rebus digitum intendo.

Iacebant per Vniuersum Bohemiæ Regnum expoliatae redditibus Ecclesiæ, introierant lupi rapaces non parcentes gregi, longi temporis præscriptione proteruiores. Hem magna indignitas!

Nemo hæctenus manum in auxilium porrexit. Noster Matathias Illustrissimus Princeps Archiepiscopus, DEO & Cæsare suffragantibus, huius Hydræ capita generoso impetu refecuit, postliminiò quasi Ius Ecclesiarum in vnum Archiepiscopum referens.

Iacebat & ipsius Archiepiscopatus gloria, non suppetebat, quod in necessarios vsus dispensaretur, nisi aliunde adflueret. Rationes dixit, & impetrauit Bohemiæ Lumen LOHELIVS, vt largâ manu, liberalissimus Cæsar suffectura decerneret, & viginti quatuor dalerorum millibus, annuos redditus adaugeret.

Incedebant hæretici Ministri, sæculorum

scorpij, grandibus supercilijs, per vicos, oppida,
& ciuitates Bohemiæ virus intimabant suum,
quod properaret in incauta viscera.

Infurrexit vnus post b. nã sæcula, *Reuerendis-*
simus & Illustrissimus Princeps & Pater no-
ster LOHELIVS, fidelissimus Pastor, in Eriman-
thiosistos Apros, Vineam Domini, tam immani
morsu vastantes. Orauit Triumphantem Cæsa-
rem *Ferdinandum*, vt qui vincere DEO iuuante
potuisset, & pro eiusdem gloria, victoriã benè
vti non negligere; abigeret lupos istos, hosti-
lem nectum, etiamnum diducentes, & elimina-
ret proteritiæ, periurij, rebellionis, & omnium sec-
lerum authores. Orauit & exorauit. Bellua pro-
scriptæ profugerunt, nunquam (quod misericor-
dissimus IESVS faxit) reuerture, vt sit in posterum
in Regno Bohemiæ credentium cor vnum &
anima vna in DEO. Inopem me copia facit.

Per medias niues desideratissimus Pater no-
ster, inuia rupit, & semitam adinuenit. Funda-
menta posuit, quibus securè Reuerendissimus &
Illustrissimus Successor inædificet.

Et illas ille duxit, per quas aquæ sapientiæ, nunc
in po-

in populi salutem fluant. Semen iecit, quod (nisi culturâ destituatur) fructum luxuriet. Omnia quæcunque voluit, fecit, & foeliciter euenerunt.

Futurorum etiam præsciis, non rarò ventura præmonuit. Inerat enim illi Prophetiæ spiritus, quòd claris testatisque narrationibus adstruere, facile mihi foret AA. sed nolim in species descendere, ne simpliciorum animas, vel in diuersa distraham, vel omninò conturbem.

Maecte virtute, cuius tam sancta totius vitæ ratio, qualis finis erit? ô miserabilis conditio! & sine CHRISTO vanum omne quod viuimus! Quid te subtrahis? quid tergiuersaris oratio? quasi enim mortem illius differre possim, & vitam facere longiorem, ita timeo ad vltimum peruenire. Omnis caro fœnum, & omnis gloria eius, quasi flos agri. Vbi nunc serena, illa facies? vbi totius corporis dignitas, quâ veluti pulchro indumento pulchritudo animæ vestiebatur.

Marcescebat, proh dolor! flante austro Liliū, & purpura violæ in pallorem sensim migrabat: cumque calor stomachi deficeret, nec quicquam solidioris cibi admitteret ultra, lasso anhelitu,
tristes

tristes filios suos Strahouienses accersitos conso-
labatur, reditumque Reuerendissimi Abbatis
nostri (quem viuens Deo eidem benedicente di-
lexit) per litteras accelerari vrgebat, cætera profu-
tura testamento sanciens.

Ah ah, AA: singultus interrumpit vocem, &
hærentem linguam viscera commota vix laxant,
verba non inuenio, quæ quòd animus dictat, te-
stentur. Vtinam ô vtinam Tu Reuerendissime
Præsul noster, ex nunc exurgeres, & in hanc di-
ctationis meæ palæstram explicaturus, quæ redi-
tum tuum subsecuta sunt, ingrederere. Amabo!
Quo affectu non exprimeres dulcissimos illos
amplexus, suauissimum illud osculum, & perfu-
sas gaudiosis lachrymis gratias, quas Deo agebat
te viso, signa perseverantis in te amoris! Quam
venustis & optimè distinctis coloribus genero-
sum Athletæ CHRISTI agonem non delineares?
Referres vtique quomodo inexpugnabile scu-
rum fidei præferens, omnibus Ecclesiæ Sacra-
mentis, velut cœlestibus armis munitus, ad te
conuersus dixerit, *Ah quàm vellem mox mori!*
Et tibi consolanti responderit: *Non Fili, vt ex-
istimas,*

istimas, quòd dolorum id impatiètiâ velim, sed quod desiderio videre desiderem dulcissimum IESVM meum. Quàm grandi ducereris stupore, & moerens gauderes, Principem Archiepiscopum, tam intrepidè in mortem prospicientem, vt etiam luctante animâ nostri recordaretur. *Nemo, inquit, cum vitâ functus fuero, corpus meum lauet, nisi qui lectum meum cingunt, Filij mei Strabouenses.* Nonne extollerès vehementer, & omni elogio maius dicerès, quòd eundem illum animum, quem in omni vita gesserat, retinuerit etiam moriens, id est, fortem atque inuictum?

Corporis incolumitate stante, CHRISTVS ab eius ore numquam abfuit: omnis eius ætas, vnum erat continuatum pietatis exercitium. Numquam tam ardua interueniebant negotia, vt eum à recitatione Horarum Canonicarum remorarentur. Quotidiè Sacrosancta mysteria tractabat. Et domi & in itinere constitutus, in Ecclesiam & quæcunque loca transiens, nisi necessario detineretur colloquio, semper in orationes, omnibus quotquot illum nôrunt conscijs

X effu-

effusus erat. Lectulo doloris sui affixus, num declinavit? numquid alienum insonuit? Audite Viri Ornatissimi. Audite rem admirandam, & ipsorum Medicorum iudicio humanas vires penitus excedentem.

Cessarat iam arteriarum pulsus, emortua languebant membra, suffusi erant oculi, cum ille nihilominus imaginem Crucifixi, vtraque manu prehensans, dulcissimâ & distinctâ voce, cum multo suspirio precatus, vt peccatorum ipsius immemor DEVS, per merita Vnigeniti Filij sui, in magnæ quietis locum, animam suam transferret.

Deinde nullâ interiectâ morâ, benedictum ardentem cereum, inuiolatæ ab ipso Baptismatis fonte fidei testimonium, summâ spiritus fortitudine & immotâ mente tenebat. Orabamus nos Litanias de gloriosissimo nomine IESV: cuius amore singulariter semper flagrârat. Ille voces nostras prosequens, emortuum pectus incessanter tundeat. Nobis etiam per interualla quiescentibus, inuictû ille ab oratione spiritum non relaxabat; dulcissimum IESVM suum, B. MARIE Virgi-

Virginis nomen, & Sanctorum omnium Patrocinium, tantâ dulcedine ingeminans, vt nouas lachrymas fingulæ propemodum syllabæ nobis elicerent.

His in stuporem abducta mors, oblita violentiæ, ad vltimum vsque spiritum fensum in eo non fregit, nec vllum membrum contraxit.

Quamobrem non potuit homo quietiùs indormire, quàm *Illustrissimus & Reuerendissimus Princeps IOANNES LOHELIVS, Archiepiscopus Pragensis, desideratissimus Pater noster, quadraginta sex annorum Sacerdos, moriebatur.* Eheu! Memoria memor ero, & tabescet in me anima mea, hæc recolens in corde meo. Versus est in luctum Chorus noster: & contenebrati sunt oculi nostri. O me foelicem cui his interesse concessum est! O beatos nos, iterùm iterumque beatos, quibus Sanctissimi Præsulis Reliquias lauare, tergere, osculari, Candidissimo Premonstratensium Habitu vestire, Pontificalibus vltimis, licuit exornare. Pretiosa hæc fuit AA. mors in conspectu Domini. Bonum certamen certauit Amantissimus Pater noster LOHELIVS, cursum

consummauit, fidem seruauit, repositâ nunc frui-
tur coronâ, quam repromiserat ei CHRISTVS IE-
SVS iustus Iudex.

Beati pauperes spiritu. Amabo, an non Beatus
LOHELIVS, qui vt CHRISTVM lucrifaceret, omnia
velut stercora reputauit, qui per ipsa omniû esse
amore CHRISTI nō exhorruit? *Beati mites.* Quid
opus est verbis? *Beati qui lugent.* Fœlices LOHE-
LII lachrymæ, & nobis salutare. In mari hoc ru-
bro perierunt inimici nostri. His adiutus præsidij
Inuictissimus Ferdinandus triumphat. *Beati qui*
esuriunt & sitiunt iustitiam. O Flos Pontificum
LOHELI, & priuatis commodis tuis detrahi vole-
bas, Pontificijs etiam dispensationibus dignè re-
clamans, vt iustitiæ ordine seruato, suum quisq;
possideret. *Beati misericordes.* Vir misericordia-
rum LOHELIVS, cæcorum baculus, esurientium
cibus, spes miserorum, solamen lugentium, mor-
tuorum vltima voluntas. *Beati mundo corde.*
Tibi ô LOHELI, legitima semper contritio, quoti-
diana ferme confessio, & iusta fuit satisfactio.
Beati pacifici. Inconcussa LOHELIO nostro pax
constabat; cum DEO, Proximo, semetipso. Effer-
uescen-

uescentes Leonum instar, mirâ dulcedine, rarâ metamorphosi, mansuetissimos velut agnos dimittebat: quin & cum his, qui oderant pacem erat pacificus. *Beati qui persecutionem patiuntur propter iustitiam.* Illustrissimus Pater noster LOHELIVS, per opprobria, vincula, carceres, pro gloria CNRISTI IESV agonizauit, & exilium pro Fide Catholica lætabundus subiuit, sustinuit, superauit.

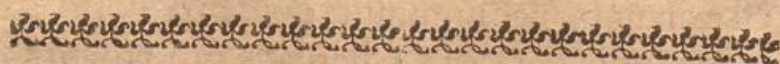
Eia nunc AA. posito mœrore lætemur, & vox exultationis resonet in ore nostro. Potens enim nos Patronus ad cœlestem Curiam, & fidelis processit Aduocatus: cuius & feruentissima Charitas nequit obliuisci Filiorum, & probata Sanctitas, obtinebit gratiam apud DEVM. Illa etenim non est exinanita, nec imminuta quidem: Porro ad ipsum fontem æternæ Charitatis iam procumbit, pleno hauriensore, cuius hîc oberrans stillicidia sitiebat. Immerfus nunc est, in illam diuinæ pietatis abyssum, cuius abundantia suauitatis memoriam admirabili eructare solebat affectu, & fruitur illis bonis, quæ oculus non vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascenderunt.

Pater mi, Pater mi, currus Israël, & Auriga eius.

Cæterum Vobis Auditores cum Candidis Ordinis Candidissimi Prælatis Reuerendissimus Abbas noster, totusque Venerabilis Conuentus gratias agit quantas quantas potest: nec laudes vestras dissimulat, quod tantâ pietate, magnaque frequentia, tanti Principis & Patris nostri funus, & hunc præcipuè diem ornandum duxistis. Beneficium hoc Ordini Candidissimo Præmonstratensium, nobisque orphanis impensum, DEVS Opt. Max. omnibus & singulis magnâ benedictione retribuat. Nec plura subiungo.

In pace factus est locus eius, & habitatio eius in sancta Sion.

DIXI.



QVÆDAM NOTANDA.

HACTENVS Laudatione hâc funebri nonnulla gestorum Ill.^{mi} Viri expressit R. D. Benedictus Monasteriensis, quorundam autem summa tantum capita perstrinxit. Fecimus & nos Inclyti viri celebrem

brem mentionem in HAGIOLOGIO nostro ad 2. Nouembris. Item ad 25. Iunij in Natali B. HENRICI Olomucensis Episcopi Notatione ibidem tertiâ. Sed & in Vita S. NORBERTI tribus libris per nos editâ honorificam digressionem fecimus in laudem Sanctissimi Viri iam tum Cælo non ita pridem recepti, lib. 3. cap. 12. §. 4. Meminit & eiusdem viri etiamnum tum viuentis in Optica sua Regularium admodum Reuerendus D. Seruatius de Lairvelz S. MARIE Maioris Muscipontana Ord. Præmonst. Abbas, nec non Reuerendissimi Generalis in Communitate antiqui rigoris & alibi Vicarius. Quin & R. admodum Dominus Aubertus Miræus Cathedralis Ecclesia Antuerpiensis Decanus in Chronico suo Præmonstratensi ad annum 1126. ex rescripto quodam Reuerendi D. Panhausen Steinfeldiensis Abbatis de LOHELIO quadam præclara scribit.

Qua autem in hac Laudatione funebri superius innuitur Similitudo Exempli S. Honorati, ea sic se habet, ut mihi per literas significauit D. Benedictus, cuius hac sunt verba:

Olim

Olim Fratres diebus Mercurij carnes comedebant: obambulans Novitius adhuc LOHELIVS tali die in recreatione circa Monasterij piscinam, ingemiscens religiosam cogitabat abstinentiam, eamq; tali loco commode servari posse assererat. Ludendo adstantes sermonem responderunt. Omnino, DEVS Dominationi vestra (ironia est) mox pisces dabit. Dictum factum. Prosilijt ex profundo in altam ripam, ante pedes Fratris LOHELII Lucius longitudinis mira, Fratribus cum stupore & gaudio eundem excipientibus.

Iam Archiepiscopus, cum venisset simili abstinentia die in pradium, non inuenit quo Canonicum Pragensem hospitem tractaret, iubet ire pro recreatione aliquantulum piscatum. Conscendit cymbam cum Canonico Fr. Sacellanus: in altum parumper progressis, impetu in cymbam insilit Carpio, & ipse hospitibus sufficiens; nec ultra progressi, dono DEI gauisi sunt. Viuit uterque.

Vt autem constet quam se Sanctorum suorum votis & desideriis facilem inclinet DEVS, quod in Sancto Minorum Patre Francisco & pluri-

plurimis aliis S.S. obseruare est; eccum tibi aliud.

Ascendit aliquando deficiente vere ex Archiepiscopali residentia ad Strahouiense Monasterium, desiderans valedicentem audire Philomelam. Erat vespertinum tempus, negabant astantes fore, ut illa occineret. Optimo Patre in voto perseverante, aduolat Philomela, arido stipiti mensa opposito insidet, incundissime cantillat tribus repetitis vicibus. Obstupuit simul cum ceteris hospitibus Admodum Reuerendus noster Montis Sion Abbas, & ipsemet Illustrissimus Pater tacuit: tandem ad auiculam conuersus, inquit Germanice: Ei du liebes Vögelein. Hac velut benedictione accepta auolauit illa, hic mox surgens domum regressus est. Hac pauca de multis attexuisse suffecerit: donec Gesta eius plenius descripta aliquando publicentur.

Coronidis loco subiungo Sex Anagrammatismos, quos nuper ingeniose Inchyti Viri Sancta memoria cecinit V. D. F. CORNELIVS POLYCARPVS DE HERTOGHE, in S. Michaële Canonicus & Philosophia Professor: eosdemq; tanquam totide Tabellas Votiuas Immortalis gloria eius Tholo suffigimus.

Y IOAN-

I.

IOANNES LOHELIVS.

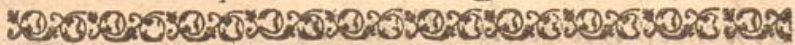
Anagramma

EN IONAS LOHELIVS.

Mittitur in Niniven Divina Nuncius ira;
 At surgit ille ut fugiat à facie Dei:
 Quo properas demens Vates fugitive Tonantis?
 Credisne IONA per mare evadi Deum?
 Falleris: ô caca mentis ludibria! Numen
 Præsens ubique est & salo, & celo, & solo.
 In mare demissus natat undis naufragus hospes,
 Quem vasta ponti mittit in ventrem fera:
 Captivus, liberq; vago sic carcere Vates,
 Vnoq; tumulto conditus oberrat salum;
 Donec ad imperium Domini ventre hospite piscis
 In aridam evomit hospitem IONAM suum.
 Prædicat hinc IONAS Divina Nuncius ira,
 Ieiunioq; Civitas placat Deum.
 EN IONAS alius, Vatesq; LOHELIVS alter,
 Qui nil recuset promptus ad nutum Dei:
 Qui simul ut vidit, quod spreta sit orbita Patræ,
 Quam quarta sanxit feria abstinentia;

San-

Sancto odio zelos, flagrans, leiunia priscis
 Consueti patribus predicat IONAS nouus.
 IONAM alium Mare cognoscit, Fluuuq, salutant,
 IONÆq, mittunt Lucium natum suum:
 Exilit ille ab aquis, se in lucem Lucius effert,
 LOHELIIq, gestiens lambit pedes;
 Seq, epulis offert Fratrum, IONÆq, LOHELI:
 Credas, prioris poscit hospitij vices.
 Credo & snasurus mutus leiunia Testis,
 Solitamq, Quarta feria abstinentiam;
 In ventrem hunc IONÆ mittit se piscis, ut huius
 Aluo receptus induat linguam sibi.



II.

IOANNES LOHELIVS.

Anagramma.

IO, SOLNE, AN HELIVS?

Salue io Austriadum, Bohemiaq,
 Praclarum iubar, inclytumq, lumen;
 Candidi Ordinis & Clens LOHELI,
 Candidi Ordinis & decus LOHELI,
 Archipræsulis Insulâ coruscans;
 Lux Germanica, Nobilisq, Princeps,

T 2

Lux

*Lux vere aurea, splendidumque sidus.
 Non tibi Proauique Auique Cera
 Ornant atria, curribusue stantes
 Belli fulmina Casaresue Patres:
 Patrum gloria picta, ficta, inanis
 Inflat degeneres patrum Nepotes:
 Tu de lumine proprio coruscas,
 De virtute tua micas LOHELI.
 Sed quo nomine te ergo Lux vocabo?
 Pollucis tibi, Castorisque sordet
 Lux polluta nimis, minusque casta:
 Impolluta tua, atque casta vita est.
 Si nomen tribuo tibi Planeta,
 Erro; erroribus, omnibusque fixis
 Maior Lux tibi, cui nec ullus error,
 Cui fixum propria micare luce.
 io ergo inclyte vera Lux LOHELI,
 Nescia alterius micare Luce:
 io SOL propria vocere Luce,
 Quem nec Phosphorus antecedit ortu,
 Quem nec Hesperus occidente claudat.
 SOLNE sed mage, AN HELIUS voceris?
 SOLEM io merito, HELIVMq; dico.*

SOL

SOL es *Ausonius micans Latinis* ;
Graius HELIVS es micans Pelasgis :
 Tui Nominis omen hoc LOHELI,
 Nomen ominis hoc tuum LOHELI:
 Vivens SOL Latiis iō fuisti,
 Post mortem (voveo) HELIVS futurus.



III.

IOANNES LOHELIVS.

Anagramma.

EN SION LAVS HELIO.

SVnt, devicta quibus magnū dedit Africa no-
 Sunt Asia nomen qui peperere sibi: [men,
 Pelleus Iuuenis Magnus toto audijt orbe,
 Orbis cui misero non satis vnus erat :
 Casaris & Magnus Gener est, & Tullius; ille
 Bellonā magnus, Tullius ore fluens:
 Nectantum Magnos fecit sibi stulta vetustas ;
 Est & Gregorius Magnus, & Aurelius.
 Et verò Magnum quis te neget esse LOHELI,
 Magna cui virtus Relligioque fuit ?

I 3

Ma-

Magna tibi pietas & pauperis atque Tonantis:
 Magnus IOANNES non merito inde mihi?
 Omnia magna quidem de te praconia; verum
 Praecipue EN fulget LAVS tua magna SION:
 Nobilis illa SION, Ducibusq; Palastria Bohemis,
 Virtute & meritis irradiata tuis:
 Omnis in hunc Montem vno tibi cura LOHELI;
 Peruigilas speculâ hâc nocte dieque SION.
 I nunc; quare SION cur sit Speculatio dicta;
 HELIO ab hac Speculâ EN LAVS sua facta SION.

I V.

IOANNES LOHELIVS.

Anagramma.

SOLON HELIA VENIS.

Heu pietas! heu prisca Fides! Calcata iacebat
 Prisca Patrû pietas, prisca & auita fides;
 Atque relegata è terris Astræa, Comesque
 Relligio; & spretus cum pietate Canon:
 Sacra etiam sacro temerauerat Hæresis ausu
 Tempia Dei Sanctis, templa sacrata Deo.
 Quis Cato, quis Censor, quis corrigat ista Lycurgus?
 Aut referat Canones quis Numa, quis sue SOLON?
 Cerno?

Cerno? Relegatam relegis, religasque LOHELI
Iustitiam sociâ Relligione SOLON?

NORBERTI AVRELIÛque diu neglecta, SOLONE

Te postliminio est Regula facta redux:

Proscriptos doluit Canones Ecclesia sacros,

Lexque ipsa haretico suppeditata pede;

Sed reduces, per te Canones Ecclesia gaudet,

Lexque ipsa haretico libera facta iugo.

Candidus Ordo tibi, tibi lata Bohemia clamat;

Eia VENIS noster Legifer, eia SOLON.

Nec tantum meritò te clament esse SOLONEM;

HELIA HELIÆ spiritu & ipse VENIS.

Et Fredericum exul cum coniuge Iezabel Achab

Fugisti; HELIÆ spiritus ille fuit.

HELIA quoties zelo zelatus es exul

Pro Domino? HELIÆ spiritus ille fuit.

O quantum, cum lege Altaria diruta cernens,

Fleuisti? HELIÆ spiritus ille fuit.

O quoties subit illius mihi Noctis imago;

(O Nox candidior, splendidiorq; die!)

Quando profanatam (carne exule stante Vienna)

Spiritu es ante Aram visus adesse Praga;

Atq; inter Sanctos Missam celebrasse Bohemos;

Quod

*Quod nec Sacrilegi, nec Frederice neges?
Tunc ego te credo raptum curru igneo, equoque
Igneo: Et HELIÆ currus in igne fuit.
Ipsa tibi Et tacitè fœcunda pecunia sacco
Crescit, ut HELIA Vate iubente oleum.
Restituens ritus sacros, zelansque LOHELI
HELIA ergo VENIS EN nouus, atque SOLON.*

~~~~~

V.

IOANNES LOHELIVS.

Anagramma.

EN NILE SOL IHOSVA.

**O**bstupuit NILVS, stupuit Mareotica tellus  
Vndas sine undis, Et aqueos muros freti:  
Ficta Thyesteæ nemo mihi fercula mensæ,  
SOLISVE in ortum cantet auersas rotas:  
Vidisti SOLEM IHOSVA pugnante stupentem,  
Et tardiozem NILE stupuisti diem.  
SOL nouus EN IHOSVA terris fausto omine NILE;  
SOL FERDINANDI IHOSVA EN LOHELIVS.  
Immoto SOLE in Gabaon, Regum impia casa est  
Male fœderata Societas Adomisedec:  
Immo-

*Immoto hoc etiã in precibus SOLE, impia fracta est  
Male fœderata Pseudoregis Societas :  
Ipse Palatinus SOLEM hunc stare ante Tonantem,  
Se contra ad aram sensit immotum Praga.  
EN CASAR IHOSVA sic SOLE hoc NILE triumphat,  
Obediente LOHELII precibus Deo.*

V I.

IOHANNES LOHELIUS.

Anagramma.

HELIUS HELIO OSANN'.

**H**ic LOHELIUS ille Magnus, ille  
Ordinis Niuei Cliens Patronus,  
Pastor Catholici Gregis fidelis ;  
Ille Pontificum decusq; Duxq;  
Illustrissimus ille, Principumq;  
Princeps; hereseum ille sempiternus,  
Nec placabilis hostis atque Mastyx :  
OSANN' (literula unius litura  
Vetas inuida gloriam Tonanti?  
Excelsi, sine, gloriam Tonantis,  
Iesuq; canam Redemptionem)  
OSANNA HELIUS HELIO Tonanti.

Z

Con-

Conuersa ad radios sequace vultu  
 Dilectum Clytie repulsa Solem,  
 Ceu pedissequa bis die salutat:  
 Phœbi Cynthia conspicit quadrigas;  
 Fratriq<sub>3</sub> obuia, damna lucis Igne  
 Fraternali reparat, suosq<sub>2</sub> vultus:  
 O Iesu HELIE Luxq<sub>2</sub> vena mundi,  
 Te LOHELIVS insequente amore,  
 Ceu Solis sequitur Sororq<sub>3</sub>, Flosq<sub>3</sub>;  
 Ceu (dicam mage) Frater ipse Solis,  
 Factus HELIVS HELIO tibi alter:  
 Iesum moribus, Innocente vita;  
 Iesum affectibus omnibusq<sub>2</sub> dictis;  
 Iesum noctibus HELIVM, & diebus  
 Intuens vigil, & sopore pressus.  
 Iesum vnum loquitur, gemit, susurrat;  
 Orat, somniat, incubatq<sub>2</sub> Iesu.  
 O Iesu! ô Amor! ô Amor beatus;  
 Quem nec morbus edax, nec ipsa soluens  
 Humana omnia, Mors amara soluit!  
 En vt pallidus algidusq<sub>2</sub> vultus,  
 Et vena Hippocratis manu notata  
 Tota mortua, mortuusq<sub>2</sub> pulsus,

Et

*Et Machaone rem stupente multo)*

*Vita nescia membra, viva soli*

*Vivunt mellifluo suoque Iesu.*

*En LOHELIVS ager ore, amore,*

*Quam desidero (ait) videre Iesum*

*Et dulcissimum (ait) videre Iesum!*

*Cumque lumine utroque, Corde fixo,*

*Et palmâ Crucifixum amante prensans,*

*Premittit pectore dulce lignum Iesu;*

*Et tundens sine voce pectus, intus*

*Clamans murmure dulciore amoris,*

*Exspirans Animam sibi, suoque*

*Inspirans Domino Crucique Iesu,*

*Indormit placido sopore mortis.*

*Quam vere HELIVS HELIO es LOHELI?*

*OSANNA modo Gloriam Tonanti,*

*Iesuque tuo Redemptionem,*

*Iunctus concinis æterno amore,*

*OSANNA HELIVS HELIO LOHELI.*

F I N I S.